

eZine

of Modern Texts in Translation

Nr 223

14 noiembrie 2022

Bloodaxe Poet

Aibhe Darcy

Poeme și interviu, traduse în limba română de
absolventa MTTL

Bianca-Ștefana Dumitru-Olea

Translation Café

eZine of
Modern Texts
in Translation

Director
Lidia Vianu

ISSN 1842-9149

© **Mttlc** <http://revista.mttlc.ro/>

Director: Lidia Vianu

Redactor: Silvia Petrescu

Corectură: Silvia Petrescu

Postare și publicitate: Cristian Vîjea

Pentru sugestii: lidia.vianu@g.unibuc.ro

Poeme și interviu
cu poeta

Aibhe Darcy

traduse în limba română de
absolventa MTTL

**Bianca-Ștefana
Dumitru-Olea**

Cuprins

Plecată la Pescuit	p. 4
Polonezii	p. 5
În Piață, După Cinci Ani	p. 6
Dejun cu Braden	p. 8
Îmi zice că am o relație ciudată	p. 9
La rue est rentrée dans la chambre	p. 10
Cântecul Câinelui	p. 11
Șosete	p. 12
Pantofi	p. 13
<i>(pentru Muntazer al-Zaidi)</i>	
Fără Îndoială Monstruos	p. 15
Aș vrea să am un râu	p. 16
Cacealma	p. 17
Polder	p. 18
Je me souviens	p. 19
Funambulism	p. 20
Ca o Minge	p. 21
Un reportaj din Mapparium, Boston	p. 22
Moștenirea	p. 24
Molly Bán	p. 26
Camera	p. 28
<i>(după Bedfellows' a lui Don Paterson)</i>	
Omul Negru	p. 30
Șoptit Mâlos	p. 32
Spori	p. 33
Biscuiți pentru Animale	p. 34
Indicii	p. 36
Simbol	p. 38
Observații privind mutarea ei în Australia	p. 40
Stump	p. 42
Aură	p. 43
Lumea Cristinei	p. 44
<i>(după Andrew Wyeth)</i>	

Dublin Opsimath	p. 45
Scrisori	p. 46
Doamna Edgeway	p. 47
Nu te utaseși	p. 48
În diminețile pe care le transformi într-o larvă	p. 49
Aus der Mappe der Hundigkeit	p. 51
Plopii tremurători ai lui Ansel Adams	p. 52
Angelus	p. 54
Argint	p. 56
Mașina	p. 58
Umbrela	p. 59
Păr	p. 60
<i>(după 'Andromeda' lui Alice Maher)</i>	
După ce s-a născut fiul meu	p. 62
Nisa	p. 63
Mireasmă	p. 65
Vedere de la „Walls of Aran”	p. 67
Ciuperci	p. 68
Ziua Alegerilor	p. 70
<i>(A cento)</i>	
Serviciu Neinclus	p. 71
<i>(Dundrum)</i>	
După ce s-a născut fiul meu	p. 73

Plecată la Pescuit

Război. Și o fată neînfricăată
ce nu va mușca momeala.
Înoată să-l oprească,

mă lasă baltă, cu degetul
în gură, modelând frunzele de ceai,
explorând chitanțele de la automatele bancare,
strânse în teanc.

M-aș legăna
de leagănul norilor
traversând ceruri nemărginite
dacă aș socoti că m-ar tricota
în orice model;
Aș face bucle, bucla
trasând și retrasând o linie peste adevăr.

Dar totul se deșiră.
Plasele devin site,
nodurile devin bucle.
Simt vechea slăbire a firului
nicio certitudine să o poți întinde
să o faci să rezoneze
să tragi spre tine acea fată pește
sau să mergi pe o sârmă întinsă și să i te alături
cusută strâns pe un pod
ce trece peste Tigru.

Polonezii

Când au venit polonezii la Galeria Națională
m-am coborât la o pictură a acestui Edward Okun,
la ce mă gândeam era că eram eu cea
care stătea toată iarna sub haina ta neagră, împodobită cu nestemate ca lacrima,
vântul bătea în jurul nostru ca aripile, piepturile ne erau lipite.
Prinseserăm rădăcini chiar acolo în stradă
și ți-am spus că asta înseamnă acum acasă, iar tu
ai spus că acum putem pleca oriunde. Aud

că au ridicat Dublinul
pe o parte a muntelui, polonezii au plecat în grabă
de acasă și au pus semne: *Interzis Irlandezilor*;
și nimeni nu îi învinovățește. O scăpare lentă;
băbăția furișându-se; florile sub formă de cupă;
soția sa îl privea și nu în jurul ei.

În Piață, După Cinci Ani

1.

În piață, șase protestanți se leagă în linie:

Nu atacați Iranul! Nu atacați Iranul!

Scotând la lumină cartofii coți fierbinți,

râdem de ei de pe bancă, în batjocură,

„nici nu aveam de gând.” Nu suntem

Cahun

și Moore¹. Mă rușinez când îmi amintești

de cum eram acum 5 ani

sugerezi că protestul la care am participat

atunci nu ar fi împiedicat acel război

dar l-a oprit pe acesta. Atunci, e lumea în siguranță?

„Nu. Nu e mai în siguranță în Iraq” - Hans Blix.

2.

Mai târziu stau în dușul de la hotel

șamponându-mi sufletul

iar și iar, fiindcă o merit. Când ies

din duș e așa liniște ca mă întreb

dacă s-a întâmplat ceva afară,

în timp ce noi

eram aici înăuntru, dacă toți au plecat la război

sau au murit. Vom da năvală împreună,

trecând pe lângă recepția goală, ușile automate

se deschid ca să permită trecerea

spre străzile lipsite de trafic. Putem

să umplem rucsaci cu mâncare

de la magazine părăsite, s-ar putea să

¹Activiști radicali, fotografi, scriitori, care voiau să-și extindă ideea lor despre gen și sexualitate.

trebuiască să trecem de la o ascunzătoare

la alta, sau să întemeiem propria ferma. Când
ies din duș îmi întinzi mâna.

Arunc prosopul ca să dau mana cu tine.

Dejun cu Braden

Ți-ai pus pălăria ca pe un obiect de recuzită;
nimic nu-i al tău în afară de lumina reflectoarelor
în care te afli. Ai stat târziu
iar toată noaptea, ai jucat cărți cu îngerii,
scăpând de capcane, savurând mizele. Ți-e frică

că cineva visează camera asta și-ți dezvăluie
secretele. Prepari niște mazăgă neagră, incubată
în coajă de ouă pentru vrăjitoare, răsucești
o țigară Lucky Strike de pe o parte pe alta în tabacheră. Smulgi

ceara sau lipiciul de pe degetele tale, iar ochii tăi
ca grădina zoologică Bagdad. Nu poți citi ziarele; lacrimile
te umilesc. Deci te-ai pitit toată ziua
în bucataria mea, filrtând și evitând întrebările mele:

nu se poate așa ceva. *Esti juvetele cu un ochi în orașul ăsta,*
domnule Braden, dar eu îți văd și cealaltă față.

Îmi zice că am o relație ciudată

cu orașul meu. Ca și cum aș fi fost ceva despărțit
de pielea de pe mine, eu aș putea să mă bat și să fug cu
propriul meu omoplat tatuat, burta bosumflată,
de la sărutul palmei lui ținută căuș.

Dar, iată vena de pe încheietura stângă
umflată ca Liffey, cea dreaptă subțire ca un Dodder dispărut; despicate,
au fugit întunecoase și îngroșate de
oraș. Sânul meu stâng
ca un divan, dreptul e ca o căpățână de zahăr
gâtul meu ca o pană, lung și subțire răgușit
și ascuțit ca o lancetă.

Ținutul meu se întinde de la lățimea unei șunci
în afara districtului
până la capătul străzii Parnell. Nu pot să plec.
E o legătură strânsă și modestă,
firea mea –
destule răni care să te macine, prea aproape de dorință sau dispreț.
Dacă Dublinul reprezintă cotonogeala, tibia mea,
e punctul lui sensibil, vara, ora prânzului la Stephen's Green.

La rue est rentrée dans la chambre²

Aseară, când ți-ai apăsât mâna pe sexul meu
am crezut, pentru o clipă că e plină de sange.
Văzusem mâini care comiteau acte sângeroase la TV atunci,
care se cam asemănau cu alte tale,
și am crezut că vrei ca mâna ta să mă facă să tac.

Când ai pus stăpanire pe pielea mea centimetru cu centimetru cu gura ta,
am încremenit o clipă, ai fi gustat sudoarea de pe pielea mea.
citisem acuzarea de inactivitate, în ziare în ziua aia
care mai că îmi pronunțau numele meu,
și m-am gândit că era o crimă împotriva umanității.

Dacă ne înfruntam atunci, și ne trăgeam unul către celălalt
era, oare, prea mult între noi pentru a termina?
În ziua aia am privit trupuri degradate
în media, splendid
tehnicolor, toate limbile
și niciuna, și acum nu știu dacă sunt liberă.

² Din franceză = drumul se întoarce în cameră.

Cântecul Câinelui

1

Cântă tare câine mare
Luna are brânză în urechi
Sfârșește cu un scâncet
Universul răspunde prin urmare:
P-L-I-M-B-A-R-E

2

Am întâlnit un câine
sub clar de lună:
doar părul lui îl făcea, mai mare decât
problemele mele.

Cuțu, am strigat, știu un cântec de câini,
știu un blues de lună
albastră, vrei
să cântăm împreună?
Așa că am dat din coadă și
ne-am târât la unison

ete-tee la tinee³

doar că el avea patru picioare
și a ajuns dincolo de
orizont de două ori mai
repede decât
aș fi putut spera eu.

³Limbaj pițigăiat din desenele animate – Alvin.

12

Șosete

*Inerența infinită și imprevizibilitatea limbii – faptul că nu voi putea intui niciodată, din
oricare două cuvintele ale tale, care va fi al treilea – reprezintă un simbol al libertății umane,
și astfel înțelegea pe larg este politica.*

TERRY EAGLETON

Port șosetele desperecheate, ca niște saci
ciudați care ajung până la doi centimentri de

genunchii mei. Am înțeles că așa

au agățat primele lesbiene
sexul frumos: poate într-o noapte voi simți.

Fii sinceră, pentru asta port șosetele

cu buline, cu picățele sub forma de ochi,
ca să pun punctul pe ⁱ⁴, încă din tinerețe.
Îmi port

șosetele sub cizme, unde

nu pot fi văzute. În zilele foarte friguroase,
port șosetele de două ori, și peste

colanți, veșnic desperecheate. Cred

că așa este corect – astfel tu nu îți poți da seama ce culoare
vor fi chiloței mei.

⁴Expresie = să fiu hotărâtă.

Pantofi

(pentru Muntazer al-Zaidi)

Bocanci Bean⁵! I-am văzut într-un catalog.
Nu încălțări urâte, impermeabile ori șlapi
cu care să pleoscăi pe terasă în zilele ploioase,
sau să-i iau la balta din parc.
Nu rață, bocanci! Nici încălțări pentru un animal pe care
l-am putea ține într-un adăpost, *aseară, era târziu când rața vorbea de tine,*
tocuri de rață sălbatică pe negru, o pereche de
capete de rățușcă cocoțate pe vârfurile bocancilor,
și fața și talpa și brânțul din piele naturală.
Designer-ul Chie Mihara l-a realizat în stil retro,
Cu curelușa pe gleznă cu închizătoare tip fluture.
la 300\$ perechea, nu bucata.
Bocanci Bean. Pentru mine! Haide, gândiți-vă
doar, gândiți-vă la toți acei ani
fără pantofi! Pietrele Cork, care au nenorocit
tălpile unei femei, femeile
încă umblau desculțe prin Africa, în căutarea unei fântâni,
și acei ani în care s-a vorbit foarte mult
despre pantofi, picioarele înfășurate ale asiaticelor,
Maria Antoinette, Imelda Marcos⁶! Gândiți-vă la spectacol!
Modelele înalte ca niște cocostârci
care au subjugat toată Irlanda cu Blahnik⁷-urile lor, și fetița de nouă ani,
care a călcat luna trecută, cu ambele picioare pe o mină –
dar nu noi! Și deci, aseară, când ne-am întins în patul nostru dublu,
aveam bocanci Bean, pe care nu i-am încălțat
ca să calc în picioare tot spatele
tău alb, să urmăresc cu degetul
cuta membrului tău, să ridic
picioarele ca brațele, înălțate pentru a ovaționa

⁵Bocanci rezistenți la apă, realizați de L.L Bean. Des întâlniți în Maine.

⁶Aveau muzeu de pantofi.

⁷Manuel Blahnik, creator de modă spaniol, realizatorul brand-ului de pantofi eponimi.

deasupra fețelor noastre zâmbitoare din nou, dragul meu.

Fără Îndoială Monstruos⁸

Ianuarie, iar monstrul încă poartă ochelarii tăi.
Trebuie să-ți citesc ofertele zilnice de pe tăblițe.

Vreau să te întreb de cei-ai dat ochelarii unui monstru.
Dar în schimb, te pui în genunchi și mă ceri de soție.

Monstruos, respirația lui mlaștinoasă aburindu-ți ochelarii scumpi.
Am răspuns la un anunț pentru un câine de vânătoare⁹ în vârstă de 8 luni.

Monstrul ăla, mormăi eu, e un spectacol pur pentru vecini.
Și nu poți plimba cățelul pentru că nu poți citi indicatoarele.

Am început să mă plimb noaptea și să-l citesc pe monstrul de Ginsberg.
O monstru de adevărat pentru a-mi hrăni foamea de spectacol.

Ce-ar fi să plecăm departe de tot, să ne luăm un șopron. După,
mă împac cu mine însămi în ochelarii tăi uriași și monstruoși.

⁸Poemul are un joc de cuvinte referitor la cuvintele *spectacle* și *monstruous*, care nu poate fi tradus în limba română.

⁹Rasă de câini de vânătoare.

Aș vrea să am un râu

În pat, cu ochii închiși,
el mișca mâinile
peste o paradă de vis a fetelor,
în timp ceea, era întinsă sub el, cu ochii reci,

gândindu-se la cum un râu ar rămâne același râu,
în cazul în care cursul său s-ar inversa
sau dacă s-ar împărți în pârauri separate
și s-ar îndrepta
înspre alt loc, ori dacă H₂O ar fi
înlocuit cu ciocolată și dacă apa s-ar schimba în ciment,
iar ea ar face autostopul pe râu
pentru a pleca de acolo, atunci ar fi un drum. Apoi

și-ar spune unul celuilalt
cum dragostea ar trebui să fie un lucru luminos,
nu doar puternic înrădăcinat în sol fertil, ci mai degrabă,
capabil să se desfășoare la nevoie – sau
să se mențină.

Cacealma

Tu mergi cu mâinile
strânse.

Tu nu-ți amintești
cu a ta inimă.

Vreau să-ți spun
că nu o să găsești soluția în felul ăla.
Nu o să-ți amintești că mi-am cărat ca un copil geanta în spate peste câmp,
până la tine acasă. M-ai
urcat scările în brațe când am ajuns acolo.

Aplaudă. Vezi ce
poți găsi în
buzunarele tale. Spune minciuni
coafezelor.
Comunicarea este un derivat
periferic, limba
este un fulg de nea. Îți amintești
când am închis ochii și m-ai condus de-a lungul
câmpului? Lasă plecarea
să te cuprindă. Deschide-ți mâinile,
lasă-mă acolo, fugi.

18

Polder

Era vara în care bărbații au încetat să mă mai privească libidinos
și să-și ia notițe că fiecare bucată din mine
este la fel de bună ca cealaltă. La început

m-am întrebat de ce aș fi irosit
o zi pe blugi, de ce mi-aș fi irosit o seară
în fața cutiei de acolo, din timpul care-mi mai rămăsese.
Mă gândeam la nuntă,

la un băiat care m-ar vedea
drăguță încă o clipită:
au renunțat
să-și mai aranjeze cravatele și să-și îndrepte spatele
când am pășit atentă în lift,

cu fusta ridicată. Până în septembrie
am învățat să-mi ridic fustele mai sus;
Mă întorceam după bărbați,
să văd dacă arăta bine din toate părțile.

Je me souviens¹⁰

Mi-am notat tot, înaltul cerului, gogoși canadiene¹¹, monociclurile, quirked
graffito¹², elanii ce n-au dispărut încă,
francofonia,
felie de poutine¹³ tremurând ca un jeleu.

Aveam în jur de 30, navigam un vehicul
închiriat plin de aparate de îndreptat părul, deodorante,
M&M's de cocos și strugurel de buze.
Toate aveam prieteni acceptabili.

În derivă, printre erori de
traducere,
pe care localnicii abia le-au observat, cu atât mai puțin
s-au deranjat să binecuvânteze sau nu prezența noastră,
dar cu siguranță invadaserăm, fără vreun însemn repetat

pusesem stăpânire pe acel loc. Nu era prima dată,
dar de data asta aveam să rezistăm,
fiindcă eram
trei femei la Dundrum¹⁴ în floarea vârstei:
Carolyn Cummins, Ailbhe Darcy, Isabel O'Connor.

Și după, a trebuit să compun
scrisoarea noastră
către directorul general al Imperiului Lumii:
Dați-ne Ulster-ul
dacă vreți înapoi Canada întreagă.

¹⁰Din franceză = *îmi amintesc*.

¹¹Desert canadian precum gogoșile care se numesc *cozi de castor*.

¹²Se referă la comunitatea gay-lor. Face referire la o activitate care ar face ochii să lăcrimeze.

¹³Un fel de mâncare franțuzesc sau canadian care conține cartofi prăjiți și branză cheddar.

¹⁴Centru comercial în zona centrală din Dublin.

Funambulism

*Ea este imprevizibilă, mereu pe sârmă fără carabină sau balansier;
o acrobată ce merge pe sârmă, în echilibru, învârtind tija de menținere.
Dacă te dai în partea stângă, mă
face să vreau să vreau să particip la o revoluție.*

Te-am urmărit când te-ai dus la ea, un rânj
cu gura până la urechi,
mergând pe o sârmă care nu e în tensiune între două puncte
de ancorare, cu brațele întinse – partea aia
nepistruiată a ta – aici în Oz.
Dar a băut prea mult și acum a murit.
Mă face să mă agit.

Poziționează-ți centrul de greutate deasupra
punctului tău de sprijin și hai acasă la noi,
dragule,
glezna este punctul de rotire.
Privește înainte, nu în jos.

Philippe Petit¹⁵ între cele două
turnuri, Maria Spelterini¹⁶ sau
Flying Wallendas¹⁷.
Ea e canonică. Ea e canonică. Ea e canonică.

¹⁵Philippe Petit (13 august 1949), acrobat francez, care mergea pe sârmă la înălțimi foarte mari.

¹⁶ Maria Spelterini, acrobată din Italia, care mergea pe sârmă la înălțimi foarte mari.

¹⁷ Circ foarte cunoscut care performa spectacole periculoase, fără să respecte normele de siguranță.

Ca o Minge

Terenul de joacă este un plan
înclinat în pantă;
un fleac, un război de țesut
vertical. Bila intră în joc
cu ajutorul pompei.
Se înclină în pantă, prinde viteză și intră.
Ignoră geamul din spate care arată
lumininat de neon, sirene, veverițe
marsupiale, cifrele sclipitoare
toate din febra lui Gottlieb. Labirintice
ca nornele modelatoare, păianjenii
scytodidae, pulovărele Aran, cusătura
unică a unei femei
din Srebrenica, ceea ce-ți spun ei
nu e așa.
Există mereu o cale
să pleci acasă, chiar dacă acasă
și-a schimbat continentul, picioarele
i-au prins rădăcini, vorbește în limbi placate cu oțel,
atrage sângele monștrilor nevinovați.
Eu mă înclin, casc și continui să mă rostogolesc.

Un reportaj din Mapparium, Boston

Între trapezul și picioarele tale,
vom zice așa, de dragul de a spune,
trebuie să fi fost un loc unde ea era singuratică

înainte să cadă. Am citit mai demult cum o femeie
a murit în timpul unei operații estetice, tânjind după
o variantă a ei mai bună. Îngrozită, probabil de singurătate,

că n-avea cum să-și imagineze că soțul ei
și-ar pune mâinile în cap și își va acoperi ochii
noaptea când e singur

în speranța că-i va zări expresia
pe care o uită, sau că ochii lui vor sângera. Șoapte la un capăt,
copil la celălalt, se aud ca și când amândoi ați fi singuratici

și vă spuneți cele mai secrete lucruri. Sunetul
se duce în sus și peste. Dar rămâne între voi,
iar tu pari înconjurată de boxe, complet singură.

Și toboșarul dintr-o trupă pe care am iubit-o,
și despre care nu am știut că a murit în somn la 34 de ani, fără nicio
cauză. Toate acestea sunt singuraticice.

Ei bine, nu sunt pe invers, dar m-a convins, cântam
amândoi. Acum mă întorc la Jay uneori și încerc
să respir: o noapte cu sau fără el este singuratică.

Altundeva citesc cum Edison ar ține o minge
de oțel în fiecare mână ca și cum a cântărit aceste lucruri.
Dacă ar fi să adoarmă. O minge, o singură

minge ar cădea și el s-ar trezi. Orice îi venea

în minte chiar atunci, era răspunsul
la întrebare, un fel de Solitaire¹⁸.

¹⁸Un joc de cărți ce poate fi jucat de o singură persoană. Pasiță.

Moștenirea

și în cele din urmă, o fâșie de pământ pentru copiii mei.
Pentru voi las bufetul suedez,
cănille de cafea, înalte și mari,
actul de a înghițit săbii, campionatul de mâncat plăcintă de porc,
foamea generoasă a televiziunii,
propria noastră imigrare treptată,
și noaptea în care mama mea plângea încet,
fără să înțeleagă că eram prea epuizată de dorințe.
Nammañamma, fiule, fiica mea,
mi-ați mâncat toată dragostea –
pe toată.

Pentru voi las limba
pe care am învățat-o cu greu.
Refuz lumea ca pe parataxă,
silepsa scurtă, precum căderea în
sublimul egoist.
Dacă cei capabili stau înăuntru,
infractorii vor pune stăpânire
pe Agoră.
Cântați acordurile muzicale,
cântați-le pe un câmp, sub cerul liber.
Vouă vă las să câștigați
fiecare făgăduință iar și iar, câte una pe rând –
gnammagnamma.

Vouă vă las fiecare somn de noapte. Noaptea, prea obosiți să vă odihniți,
v-am mângâiat spatele căutând aripi. Există o dezmierdare împăcuitoare.
Când are loc un deces în
familie, rezervarea unui zbor
vă va face să simțiți că rezolvați ceva, un
Nyemi Nyemi.
Iertați-i vârsta

tatălui vostru, accentul său.
Vă las perspectiva voastră –
uitați-vă în trecut din când în când.
Când erați mai mici, mai docili,
v-am dus să vizitați stațiunile de la mare.
Odată, un ghid turistic a zis:
„dacă aveți o cameră, puteți
face poze.
Dacă nu, nu puteți. Foarte simplu.”
Numen. Numen. Am fost nevoiți să vă liniștim,
ca să nu îi deranjați pe ceilalți turiști,
fiindcă râdeați din orice motiv.
Vă las asta așa pur și simplu.

Molly Bán

Doi bărbați au alunecat într-o gaură și au găsit-o:
masiv, aproape alb, cochet, evident,
un albatroz blestemat sau o rochie de mireasă
care fusese târâtă prin Doolin și

atârnată. A fost acolo tot timpul, fără noi.
Ar fi trebuit să o vezi, și în cafenea,
pavlova uriașă. Am văzut-o pe sora mea scriind
în caietul cu păreri că marea stalactită

a fost o notă în caietul lui Dumnezeu.
Nu avea niciun fel de desen pe un partener.

Soția celui de-al doilea bărbat l-a văzut abia după o jumătate de secol.
În tot acel timp a crescut ca o mărire în interiorul ei.
Când a văzut-o, a plâns, pentru că părea că nu a îmbătrânit.

Părului era de atunci alb lichen, un traforaj de vene,
măinile un șir de linii, o nenorocită de peșteră. Vârsta se acumulează
inutil ca un carbonat de calciu. Se presupune

că-l iubea pe bărbat – dar povestea nu e așa.

Au poreclit-o dulceța umedă din Doolin,
dar să-l fi văzut pe săracul Molly Bán,
fiindcă ei-au adus laudele la trezire:

Hoinărind pe la apartamentul iubitului său, a fost prinsă într-o cădere,
se rănea într-o foaie de marginea ei
și el a luat-o și a ținut-o pentru păsărica ei –

adevărul fiind spus, m-am liniștit, pentru că nu era cel
cu care se mărita, era pe cale să-l găsească.

Înainte de Doolin fusesem în Connemara; murise
o femeie bună pe care ai iubit-o bine
dar pe care abia o știam. Așa că te-am lăsat
acolo să jelești, m-am întors.

Nunta

câteodată prezintă o femeie fără iubire, simulând
dragoste, care se pliază între noi – cu fund
mare, păr lung, picioare incredibil de lungi.
Oh, dragoste, intonăm noi, trecând printre

perechile noastre de mâini ca piatra, ecouri, metale prețioase,
cine ridică buzunărașele rochiei tale să arate
creșterea lentă osoasă a unei lumi
cochete, colectoare, pe care nu o putem controla:
Lăsați-ne singuri.

Când consilierul își stinge torța
e încă acolo. Ceea ce a rămas neclar

este dacă aceea e fantoma mea sau a ei
sau fantoma ta – sau a ei, presupun.

28

Camera

(după *Bedfellows'* a lui Don Paterson)

1

Există mai multe modalități să ieși dintr-o cameră
în afară de ușă și fereastra cea mare,
dar ieșirea poate nu te călăuzește.

Împânzișul subteran de legături îți străpunge ecranul
cu rute care te-ar putea ascunde înapoi în propria ta catacombă.
Ziarul care se desface ca un teanc de cărți,

prezicând viitorul, ar putea fi așezată pe masa pentru a fi declanșată,
dovada unei hărți cu trucuri de care nu te-ai prins,
lucruri pe care îți era prea frică să le faci

sau să te oprești și tu ai continuat să mergi –
încerc, într-o buclă. Și visurile modelate
la care crezi că te poți întoarce,

scăpând de o greutate, lăsând timpul să treacă,
te ațipesc, te îmbrâncesc, te hăituiesc
înapoi către zoo, care s-a transformat într-o parodie de proces.

unde ai fost dat în judecată, și sentința a fost că ești om,
că nu atingi standardele, că e cazul să-ți iei picioarele la spinare
și să fii condamnat înapoi în cameră.

2

Nu există alte modalități de a ieși din cameră
în afară de fereastră. Nu mai trebuie să împing
ușa, acea muncă silnică
care mă face să mărșăluiesc spre cărarea ultimului strop de rezistență,
drumul cel mai des ales, ieșirea spre masele
de spectatori fără minte. Tapetul

de pe scările din josul străzii e galben
și monstruos, strada e umezită de transpirație,
și într-un gang am văzut un trădător cum s-a întors
și a răspuns cu dispreț în ochii rugilor mele
înainte să se bălăbănească în lumea umbrelor.
Umbrele efervescente din colțuri doar își așteaptă

rândul, și de fiecare data când le înfrunt
mergând de-a lungul străzii
sunt conștient că sunt în pericol.

Deci iau o decizie executivă. Consemnează
că am părăsit camera însingurul mod rămas unui asemenea bărbat:
pe fereastră, cu brațele întinse, mergând înainte.

Omul Negru¹⁹

Au închiriat o casă lângă o mlaștină pentru o toamnă.
El scria o istorie a gropii de gunoi;

ea incuba, gătea kickshaw²⁰, cei doi
înlănțuiți ca ghiulelele pe verandă.

Localnicii i-au avertizat să fie atenți la omul negru,
și știință, el a răspuns că e priveliștea pustiită.

Ea nu zicea absolut nimic legat de asta, ci doar marca
mici semiluni pe coaja de la grepfrut,

care se scurgea și era străveziu. Părțile ei îndepărtate
deveneau cel mai excitate, în jurul capului avea un roi de albine.

*

Picioarele ei au devenit complet gheare
când s-a trezit singură cuc într-o noapte: până marți,

a crezut că s-a pierdut demult.

Capul lui
fără păr iese de sub cuvertură, cu o textură
ca pielea tălpilor ei sau ca un avocado.

Ea o face –

(la naiba)

îl deschide cu o lingură –

¹⁹ Omul negru, Baubau sau Bau-Bau este un monstru folcloric sau legendar. *Omul negru* poate fi folosit metaforic pentru a exprima o persoană sau un lucru, pentru care cineva are o frică irațională

²⁰ Din franceză "*quelque chose*" (ceva, feluri de mâncare mici, care nu sunt consistente, senșiuri, de genul mic dejun).

31

alunecă în gaurăcu tristete și bucurie în același timp
agitată –
și îndeasă o furculingură acolo –

Dumnezeule mare, stând cap
în cap –
și nu se mai extinde.

Șoptit Mâlos

Vara aceea juveții cu un ochi erau sălbatici:
am învățat reguli noi, am lăsat ceaiul să se răcească.

Vapori de aer stătut. Frunzele stau neîntoarse.
Rata de șomaj era ridicată.

Fusesem o furtună într-un vas de plastic,
căutând înfierbântare, presiune, instanță, dar acum

am făcut liste; am trasat țeluri; am sărit peste
interviuri ca să strâng flori; am făcut pauză înainte de zbor.

Singurul record din vremea aia e nămolul profeției,
amintirea greutății în mâinile noastre făcute căuș.

Pentru o scurtă perioadă ne-am ținut respirația:
n-aș putea niciodată să o las.

Spori

Și-a dus copilul prin pădure
să culeagă spori: se zvârcoleau în mazăgă
în coșulețe. Au țipat extaziați la ei și mai mult
chiar atunci când i-a explicat că au încălcat legea
prin simplul fapt că au mutat picăturile vâscoase. Pe drum spre casă
și-a imaginat farse despre prinți frumoși.

El a pictat pentru spori o piscină din fibre de sticlă,
iar soția sa a înnebunit din cauza aburilor și mirosului.
Nu e vorba că mă deranjează, a concluzionat ea în pat
când s-au împăcat, e vorba de grătarul vecinilor.
Și când un limax umflat și umed a fost prins de
de o mulțime de copii, fiica sa a urlat ca o adolescentă.
Dar fiecare voia să stea la coadă să se ocupe de primul
mormoloc care te șoca de cât de real părea.

Copiii lui au plecat de acasă, ea femeie de afaceri,
el politician artist, iar el s-a pensionat.
A ieșit de sub papucul soției
ca să stea alături de broaște, iazul lui
de sălbăticie. Făceau muzică.
Gângurea către broaște „îngănăm împreună”, și
*„les théories passent, le grenouille reste”*²¹. Îi plăcea
că nu-și putea da seama dacă erau interesați.

²¹Din franceză (teoriile trec, broasca rămâne), în română = apa trece, pietrele rămân.

Biscuiți pentru Animale

*11 septembrie l-a schimbat, zice Alexie,
dezvăluind „finalul jocului cu tribalism – când
te-ai regăsit doar cu un
singur lucru, un singur trib, astfel încât ceilalți oameni sunt doar metafore pentru tine”.*
Dintr-un interviu cu Sherman Alexie pentru revista *Guardian*, mai 2008

În fotografia în care îți etalezi toți dinții
ca să arăți că nu ai fost cerscută nesănătos
de violența pe care o emani în fotografie.

hărțuiești un irakian, lucrezi pentru Föhrer,
te comporți ca animalele, violent absentă din

propria ta fotografie. Când ți-au dus poza
în instanță, au pus-o într-un dosar
de fier cu lanțuri, digital, greu, păzit

de portari martori; totuși, fiecare dimineață aici
în Colfax, o veveriță iese dintr-un copac

pe pietriș ca să mă trezească.
Roșu. Nu ca sânul de pe figura păsării de pe
o felicitare de Crăciun laică,

nu o alfa stacojie potrivită forțat
peste o rochie imaginară, nu doar într-o singură culoare

într-un film alb-negru despre război,
nici măcar adevărata rochie roșie,
cu curea, scurtă, obligatorie,

pentru care fiica mea s-a înfometat o săptămână ca să o poarte;

o veveriță va dansa mereu clar.
Și acum există o constelație de fotografii
care descriu un animal pe care nu-l putem copia, egala sau suporta,

o creatură pe care nu o putem îmblânzi cu o metaforă
fiindcă o metaforă ne-a adus în haosul ăsta.

Dar Alice coace biscuiți, are ochii
precum animalele, mâinile nu frământă,
biscuiți cu nuci înăuntru, ci biscuiți cu unt,

Alice adaugă cu atenție fiecare măsură.

Indicii

Aștepți la Derry cu părul ud de la ploaie
ca să mă duci la catedrala St Columb
unde Iuda așteaptă în turn
cu soldați și distrugere.

Pe o piatră scrie:

*Ei au ridicat un steag stacojiu deasupra acoperișului meu,
au luat inițiativa pentru împușcăturile
și gloanțele împotriva mea,
dar cupele de ouă erau făcute din lemnul din tavanul meu!*

Se aud cântece și râsete
când intrăm în portal.

Mergând printre stranele acoperite de funze,
te găsesc ca un crin care își dezgolește gâtul.
Gargui²² sau femeia atrăgătoare, forma se vede mai puțin
prin ochiul bogaților care nu pot observa
decât semințele băieților parizieni
care striga pe stradă,
Păsărica ta²³!
sau ca picturile din Capela Sixtină
care redau unul dintre gesturile unui heruvim,
arătătorul și degetul mijlociu acoperind degetul mare,
o obscenitate apropiată de Aleluia.

Și în timp ce noi doi ne coasem
nave cu urmele tălpilor noastre,
Vântul coboară prin turlele ametoare, ne strâmbăm
la oamenii mari din galerii,
sau în vizuini cu puf

²²Garguile (din franceză *gargouille*) sunt ornamente, adeseori în formă de cap de animal fantastic, situate la capătul unui jgheab sau burlan, pentru scurgerea apei de ploaie de pe acoperiș. Animalele sunt reprezentate în general cu aripi, ciocuri și gheare puternice.

²³Expresie vulgară provenită din francză.

descoperim lucruri pe care le-am văzut sau citit,
avem conversație lungă
care presupune un răspuns.
Râdem de ideea asta. Dar apoi
îmi împingi un deget între buze
și piatra cântă, băieții strigă, îngerii privesc cu lăcomie.

Simbol

Bibeloul pe care ți l-am adus din Cluj Napoca
își arată în apartamentul nostru din South Bend, Indiana,
aripile cu pene ascuțite ca o antenă.

Fiind un simbol, pasărea aia sau Duhul Sfânt, te va întoarce
mereu la însuși lucrul acela, obiectul,
traseele negre și largi pe deasupra cărora ea plutește amenințător.

Îndreptând o aripă tremurândă către
Detroit, Chicago, Boston sau New York,
alături de Amtrak sau de hotarul de la

South Shore, ar putea supraveghea ura amișilor
sau să se îndrepte către propria noastră insistență Thoreauviană²⁴
de dragul suferinței sincere în tranzit,

tu și cu mine. Există câteva furtuni crude
de zăpadă așezate lângă ea în pomii țepoși
urmele de vrăbiuță prin zăpadă, ca fuga lui Groarke

în linie în „Zborul”, sau cele trei care există
în afara semnului, în punctul neclintit din mijlocul
lor, făcându-le să tremure, aburii fluieră,

șinele de tren care se cutremură ca o oglindă
în rama sa când trece trenul, tremurând,
o casă de lângă șine cu o oglindă înrămată

în ea. Zăpada este întotdeauna prezentă acum în Irlanda;
este, de asemenea, întotdeauna cenușă; este fundalul pentru trandafiri.
Și același român a făcut rama care împrejmuiește

²⁴Un concept al lui Henry David Thoreau, filozof american.

39

în întrgime – simbolul, adică – ca și când ar lua
întreaga responsabilitate fiindcă a adus acest lucru
pe lume. Pare, de asemenea, că ne gândim,

tu și cu mine, că o viață, două vieți, trăite în mod deliberat,
cu grijă, ar putea evita într-un fel arbitrar,
ghinionul neintenționat, rima care aduce o linie rătăcită.

Trei vieți, poate. Ce să judecăm
când vorbim despre sarcină, la ce
prezidiu ne-am putea ruga pentru ce

caută părinții: un viitor, luptă, pace?
Un copil ar putea să se teamă de creatura care era gata să părăsească
imaginea, felul în care e înțepenită, cu lâna lăsată?

S-ar putea să trebuiască să răspundem că priveam
simbolul când pământul nostru a fost aprins;
că grija pe care am avut-o a fost o deplasare

de la obiect. Că brelocul pe care ți l-am adus
pe tren de la Cluj Napoca
a fost încărcat tot timpul și cocoșat.

Observații privind mutarea ei în Australia

Toate semnalele ei sunt pe Web 2.0,
e într-o continuă alergătură.
O sală de oglinzi astfel încât
textul sursă e interminabil.

*

La o înmormântare este atentă la o hermină,
așa că își calcă fusta roșie de cartier,
își piaptăna părul până nu se mai poate, își
setează ceasul ca păpădia de până seara,
toate detaliile. Mănâncă un pranz sănătos, cu vin,
pune în buzunar cuțitul cu mâner negru, pornește,
povestea ei a fost colectată și catalogată.

*

Pe un blog despre Britney:
Și ce dacă face playback?
Spectacolul este totul.

*

Găuri făcute în dreptul ochilor în ziare,
un pardesiu maro până la glezne,
un Cadillac negru, negru,
ca forma inimii tale.

*

Vreau să o ademenesc, să o fac să
meargă ca un ceas mic negru
cu alarmă MIDI. Dar poate
ea știe ceva radial și întreg.

*

Oasele stivuite, trupul ei cade
într-o coloană statornică –
urechi, umeri, coapse, glezne.
Șezut relaxat, picioare pe spate,
abdomen încordat, capul ridicat.
Își imaginează că cineva trage

o funie de la spatele
capului ei, permițându-i bărbiei să coboare și gâtului

să se relaxeze. Nu-și îndoaie
coada. Asta-mi
îmi imaginez.

*

Imediat ce telefonul mi se luminează cu
poziția ei, mi s-a descărcat bateria.

~~Am rămas cu o amintire~~
~~a ceea ce ar putea să aibă~~

*

Cântând: Cum reușește o furnică
să-și dea seama cât de departe este

de mușuroi? Lipiciul li se lipește de picioare
înainte să se îndrepte spre sălbăticie;

dă-le la o parte și se vor întoarce
doar pe o porțiune înapoi.

*

Este cineva care iese afară și prinde
furnici după ce se termină experimentul?

*

Ceva de genul:
cunoștința este diasporă,
nu treceți
Plecați.

42

Stump²⁵

Când jucam Stump în spatele curții lui Ethan,
un joc ca în vestul mijlociu de Louisiana
în care fiecare aruncă cu ciocanul
spre cer și îl prinde, mă întrebam
cât de reale sunt viețile noastre.

Of, capcanele sunt real adecvate:
ciocanul e solid ca o cârmă,
cuiele sunt cumpărate de la un magazin de cuie real,
buturuga destul de grea căci trei
dintre fete își juleau genunchii

trăgând-o din portbagajul unei mașini,
în pantaloni scurți, cu picioare robuste din cauza
iernii prelungite din sudul statului Bend, sticlele de bere
șampania cu bere, berea americană slabă
pe care o luam acasă în răs, când mergeam în Dundrum,

singura bere pe care poți să o bei toată ziua
și să joci Stump sub soarele din South Bend.
Dar șmecheria când aruncai ciocanul
și îl prindeai e să contrezi rațional,
și cum trec zilele, și te îngrași,

nimeni n-ar trebui să sugereze să ne oprim acolo
și să revenim la viețile noastre sau să folosim ciocanul
pentru a pune rafturi sau le spargem capul
intrușilor. Și mai mult,
noi aproape că-l prindeam de fiecare dată: câștigăm.

²⁵Joc adoptat de la germani, se joacă de obicei în curtea din spatele casei și necesită o buturugă, un ciocan, cuie și multă bere.

43

Aură

Era târziu aseară când câinele vorbea despre mine,
și pescărușii vorbeau despre mine, peste câmp.
Tu luai apă de la robinetul din bucătărie
și o molie vorbea despre mine, în căutarea luminii.

Ridicam faianța de pe chiuvetă către cămară,
în timp ce ei vorbeau despre tine în ventre, peste valuri.
Am ajuns la un întrerupător; lumina soarelui a coalizat
reflexia ta, casca strălucea.

Afară era o nebunie de oameni cu aspect negru;
așteptând apa ți-ai văzut propria privire.
Sprâncenele mi s-au ridicat, te-ai ascuns în rochia mea;
apoi vorbeai despre mine, doar un cuvânt, ca răspuns.

Toți câinii din America au frații lor,
toate păsările au surori, pe autostradă.
Moliile au surori molii, care vor lumină,
și eu vorbesc aici despre tine, cu toată lumea pe care o întâlnesc.

Lumea Cristinei
(după Andrew Wyeth)

Din lipsa mijloacelor sau dorința de a suna,
ea începe să-și miște mâinile prosteste
pe jos, iar și iar, se întinde
pe panta din spatele acelei case mari
la Killiney sau Glencullen. Spațiile

dintre degetele și unghiile ei dădeau
semnale ale unui roi de furnici,
degetul său mare stâng alunecă într-o șosetă
care ar fi putut, odată, să cocoloșească ochiul
unui erou, sau care ar fi putut să-i dea o clipă până

să-și ibage și degetul drept. Pietrișul era
adunat de palma sa
în lacune și forme spiralate, iarba
turtită: turtea un loc, asurzită de un șir de motocicliști

care se apropiau, sau orice tip de probleme
în bătaia vântului. Oricum, nu putea
să sape un tunel ca să scape de acolo;
nu putea să dezgroape comori ca să

își plătească trecerea; nici să afle

adevărul: în spatele ei e imaginea aceea
a întregului Dublin și a mării.
Îmbrățișează terenul înclinat mai de aproape și
începe să se târască spre următorul loc, într-o
parte, pe brânci, în coate și genunchi.

Dublin Opsimath²⁶

Dacă poți să o iei de la capăt
într-un loc vechi,
ar trebui să fie bine.
Orașul ceasurilor sparte,

Văzduh de macarale,
drumuri care duc undeva,
case care apar pur și simplu.
Stau trează, cu teamă

de drumul adormirii care mă va
duce de-a lungul cărărilor pe care obișnuiam să merg,
pe o autostradă nouă.
Totuși, m-ai lua de mână

și m-ai conduce de fiecare dată
pe străzi diferite
spre același prag de sărutare.
Obiceiuri neformate

în chinurile lor,
dezordinea, florile care înfloresc
pe un șantier,
ultima viziune coloră.

Te visez întrebând,
de ce încerci s-o schimbi?
Lasă lucrurile să vină de la sine.

²⁶ Din limba greacă = Amurgul a dispărut.

46

Scrisori

Dave scria că acum te-ai lăsat
de fumat și că ai băut o sticlă de vin
în loc de două pe seară.

Și scria că ți s-a redistribuit
carnea de pe corp,
că nu mai ai burtica aia
acum, că nu mai ai stres. Părea
să creadă că e important.

Pentru că nimic din ce ai încercat să faci nu părea
să facă vreo diferență,
ai plecat în munți
unde un pui de catâr fusese transformat în piatră.

Sub picioarele tale era pâslă; copacii
erau înfășați în plante cățărătoare;
dinții ți se înmuiaseră; bețivanii notorii
atârnavă larve de gardul viu;
fructele de pădure pe care le-ai cules și le-ai
pus în coșulețe, nu erau porumbări,

le lipsea strălucirea. Dave scrie
că e mai mult spațiu în Whelan nopțile astea,
că strada Camden e mai tristă și mai prevăzătoare,
deși nu există niciodată un taxi liber.

Dar pot să jur că am văzut urmele picioarelor tale
pe strada Grafton dimineața trecută
și erau roșii.

Două rachete care îi luminează pe toți în robia ta.

Doamna Edgeway

Mi-a strâns talia între
palmele ei
ca un obstacol în calea unei rugăciuni:
„așa de slabă!” spuse ea.

Nu o mai văzusem
de la nuntă, când m-am îmbrăcat în verde; și ea,
desigur, în alb. Toți spuneau
cât de tânără era,
cât de gătită cu zâmbete.

Nu eram surprinsă.
Îi venise ciclul prin clasa a patra, avea sâni
înainte să știu că mă așteapta și pe mine asta. Și acum
își expunea greutatea
oferită de căsătorie, ca și cum
soțul său aducea bani în casă, și o îngrășase
ca pe o soție bogată din Ghana.
Încă niciun copil, dar burta sa era pregătită.

Mai târziu, mi-am admirat corpul în oglindă:
Nu sunt slăbuță. Dar oasele soldurilor
sunt tari; între sâni e un spațiu
undec erul se întinde vast; pielea îmi strălucește.

Mi-am urmărit venele,
încercând să găsesc ceva substanțial.

Nu te uitaseși

la acel mesteacăn de ani de zile. Brusc
trădat, ai luat foarfeca și ai
pornit hotărât spre ea.
Cu fiecare atingere a tăișului,
se arcuia, se cutremura. Frunzele
șopteau rugăciuni
sau rugăminți.

Seva sa avea gustul unor plăceri secrete.
Ca a apostolului
care și-a clădit propria execuție:
și-a îndoit ramurile lungi mormăind
urmat de suspinul
monedelor de argint în haine,
îmbrățișarea ștreangului amintindu-i
de sărutul dulce răzvrătit,
care nu mai este. Cine ești tu
să știi asemenea lucruri? După,
nu o mai puteai privi.

În diminețile pe care le transformi într-o larvă

Totul începe cu o inimă.
Stai și ascuți zgomotele
făcute de oamenii care saltă gunoiul cu larve
din fața fiecărei case. Colegul tău de apartament
face duș, trăneste lucruri, zornăie chei, pleacă
departe la trap.

Îți simți sângele cum se îngroașă,
bolborosește. Te gândești la Henry Sugar²⁷,
capabil de auto-diagnosticare. Previi tavanul,
„cred că am un atac de inimă.” Pieptul tău
pare că se contractă
sau se mărește. Te întrebi
dacă te-ai fi trezit ca un om de vârstă mijlocie, gras,
în loc de lângă el.

Te simți sclerozat cu totul. Nu, te simți moale. Te
simți ca o omletă din ouă bătute,
că ai citit odată o rețetă
într-un supliment de duminică:
Ouăle bune ale lui Edward de Bono. „Cele mai multe
umpluturi de omletă”, scria Ed,
„sunt plictisitoare și distrag atenția de la ouă.”

Din cauza rețetei ăsteia faci omleta normală,
dar înainte să o împarți în două,
completezi în mijloc cu ouă bătute.

Rezultatul este o omletă cu gust de omletă, dar
cu un interior moale și apos. Gustul

²⁷Povestea minunată a lui Henry Sugar, scrisă de Roald Dahl - în care un Robin Hood modern aduce bucurie inimilor orfanilor - și se teme de sufletele proprietarilor de cazinouri din întreaga lume.

este cel clasic de ouă, până la capăt. Tu ești clar ou,
până la capăt,
în diminețile pe care le transformi într-o larvă.

Aus der Mappe der Hundigkeit²⁸

14 septembrie. M-am oprit la o imagine din New York Times.
Este Valie Export's Aus der Mappe der Hundigkeit
(din Portfolio of Doggedness), 1968.

O descriere zice: Artista plimbă un bărbat ca pe un câine
în lesă prin Viena. E de la un spectacol
care se oprește la Muzeul de Arte din Bronx.

Te sperii la micul dejun, când latru,
A fost amuzant înainte de Abu Ghraib²⁹! Trecătorii
se opresc să vadă fotografia.

Ceva îmi vine în minte
și aș vrea să o opresc. O poveste
de la Anne Frank sau Hitler Stole Pink Rabbit?

Mai bătrână acum, înțeleaptă pentru trucurile imaginației,
vreau să nu-ți mai ții gura ocupată cu pâine prăjită și să vorbești,
să faci povestea mai bună, fără să fiu nevoită să zic:

E vorba despre un bărbat, un evreu, legat
în afara taberei care zgârie și zgârie
ham și ham uf, uf, uf, uf

²⁸ *Aus der Mappe der Hundigkeit* – din limba germană este un manifest din 1968/1969, realizat de Valie Export și Peter Weibel. La această prezentare, Valie Export îl ținea pe Peter în lesă în timp ce îl plimba prin Viena ca pe un câine.

²⁹ Închisoare din Irak.

Plopii tremurători ai lui Ansel Adams

Pentru micuțul Ansel Adams, nou născut pe acest pământ,
cu siguranță cerul i se pare o minune. Aș pune scena
în alb negru dacă aș putea, cerul strălucitor

și fără margini, pomii noduroși precum genunchii elefanților.
Lipsit de ajutor în căruciorul său Biltrite³⁰, Ansel Adams privește
norii cum se mișcă. Apoi norii se adună rapid,

se rostogolesc din nou, și camera coboară la Ansel Adams
bărbatul, îngenunchiat pe granit, căutând filtru
după filtru. E ca și când aparate mai mari și mai minunate

erau cerute pentru a recaptura acea primă expunere, spune
vocea: ca și cum Ansel Adams era un pionier
care trudea după spiritul, și nu doar după trupul Americii.

Pentru micuțul Ansel Adams, nou născut pe acest pământ,
cerul trebuie să pară un fapt sincer. Este mintea
de dedesubt pe care vrea să o înțeleagă, depozitată în incinta ei

neagră. Aș fi pus căruciorul lui să ia viteză și să se transforme,
un robot din desene animate contra cerului, roțile se rotesc,
spre camera lui Ansel Adam. Acum cerul negru luminos

este Ansel Adams și Ansel Adams filtrul;
lumina reda fiecare copac ca pe un buchet de hârtie;
Marea Depresiune se adună la fel de mult ca vremea.

Pentru micuțul Ansel Adams, nou născut pe acest pământ,
cerul este ceea ce este, întins în existența sa.
Cu puțin timp înainte de apus, secțiunea încadrată

³⁰Marcă ce confecționează cărucioare.

din interior se înnegrește și strălucește și fiecare copac de acolo
sclipește cu sine, cu certitudinea plopilor tremuratori ai lui Ansel Adams.
Nimeni nu se uită, mai puțin acest imigrant

dezorientat, trudind după somn, saturat în monocrom.
Uneori este tot ce găsești în sălbăticie: Ansel
Adams, mititel în căruciorul său, care alcătuiește ziua de abia trecută.

54

Angelus

1

Într-un viitor uitat, fiecare mângâiere dispărută
trebuie să se strecoare acasă ca să facă pace cu noi,
îmbătătată de dragoste nu poate spune de la sine,

fiecare dintre viziunile care înoată la granițele
viziunii noastre orbitoare trebuie să se concentreze,
nu poate exista un alt sfârșit pentru asta. Orașul nostru

își ia forma din deșertul pe care îl opune; noi
nu ne-am putea stabili în altă parte. Îți scriu dorință după dorință,
le aliniem și le aranjăm, marionete într-o celulă subterană.

2

Un astfel de timp se bate cu propriul său final, intrarea sa
interiorul său, oprirea sa încrezătoare. Ai urmărit
semne pentru a fura aici, ai încetinit să vezi cum ești

iubit în acest oraș care nu e orașul tău. Palmele tale trec peste
balustrade ascuțite, frunzele de la gardurile vii suburbane,
un rozariu pe care nu-l poți vizita pe piele mea, în centru.

Cu sfori în gură, contemplăm suprafețele tuturor lucrurilor,
două pietre maimuță care se joacă în piscină în fața
unei clădiri de piatră, pentru lipsa altor lucruri

3

Ori de câte ori zăpada coboară de unde ezită,
începem să vorbim iar despre Rickey, lucru pe care
nu-l iubim pentru forma pe care o are, ci numai pentru formele pe care le face;

a cui balistică a făcut un dispozitiv pentru o frumusețe inutilă,
care a transportat aerul din aer în aer și înapoi,

mecanismul persistent al orașului mașină;

cum zăpada este constant în micul său rai
deasupra colțului lui Michigan și Jefferson
și arde acolo indiferent de existența noastră.

56

Argint

Am nevoie de un pește de argint. Să fie așa de frig noaptea
până când distrugi peștele de argint. Am luat o lovitură
de la iluminarea electrică din cartier.

Soțul meu îi calcă în picioare cu pantofii în mâini.

Nu l-am întrebat

dacă ce iese e praf

și nu mi-ar fi spus oricum dacă l-aș fi întrebat.

Nu au avut niciodată drept de vot. Le-am spus
odată ca mama a vărsat mercurul
dintr-un termometru, și l-a strâns
în viitor. Voia să mă facă să cred
că adolescența ei plină de mercur și creioane
a dăltuit-o în mingile din mâinile
surorilor care-i cereausă le fie soră.

Spunea că unde a lucrat tatăl meu
pereții erau bogați în azbest.
Și cum soțul meu e îngrozit
să nu-l otrăvim pe fiul nostru,
baia noastră este o crescătorie de insecte,
crăpăturile dezvăluie pești de argint într-un alb nemărginit.
Nu se pot cățăra. Se tem de lumină.

Am învățat că iubirea peștilor de argint
are trei părți. Pentru prima
peștii de argint stau față în față. Le tremură
antenele. Se retrag și vin înapoi.
Se gândesc la Roald Dahl³¹, presând folie peste folie
ca să facă o minge argintie. Răbdarea este
o miniatură care marchează metalul, calcă hârtia plată.

³¹Roald Dahl a fost un romancier, autor de nuvele și povestiri britanic, dar și un prolific scenarist de film și televiziune.

Apoi masculul face un salt pentru asta;
femela sare după.

Și când doctorul îmi azvârle băiatul,
puteam să jur că e argint.

Violet, poate, dar strălucea ca argintul:
nu era un fiu pe atunci, ci un monstru.
Ce-mi amintesc e că icnea și se agita

în timp ce soțul meu se lupta să taie
cordonul, sărind și rotindu-se,
și că ne-a adus împreună. Pentru un umărul trei
peștii de argint sunt apropiați
de la cap la coadă, masculul mângâind-o.
Ce dă el este înfășurat într-o țesătură subțire.
Iar acum, aici sunt hoardele noastre de pești de argint,

pipăind pielea și părul care a cazut,
iar asta înseamnă să fii părinte.
Primul pește de argint pe care l-am găsit a fost acum mult timp,
un șirag subțire prin părul
care se ridică de pe pieptul soțului meu.
Eram foarte tineri atunci
și am sărit, l-am aruncat la peștii de argint.

Mașina

era neagră și nespălată
și avusese aripi.
Geamul se înclina în sus,
atmosfera
se păstrează răcoroasă și pură
în orice vreme. Pe trotuare,
o ușă s-ar deschide
să mă îndemne să stau pe locul copilotului,
cu picioarele pe bord.

O mașină simetrică,
un capăt
la fel de bont ca celălalt,
o tăia printr-un oraș prin care odată,
oamenii au creat
mașinile Studebaker,
din care coborau în alb și negru, staruri de cinema ca:
Anna Oliver care-l muștra pe Henry Ford:
Ăsta e un cămin al unei familii, domnule Ford.
Nu era un Chevrolet, dar era noir³².

Într-o noapte
când mă conduceai,
nori de insecte
erau alaiul nostru.
Au murit din cauza noastră și noi fluieram.
Am dus copilul acasă în mașina aia neagră.

³²Adjectiv în franceză = negru.

Umbrela

Iată cuplul ăsta care se plimbă prin iarbă;
poți vedea cum el a convins ploaia să vină
ca să țină amândoi de umbrelă.

Nu e o umbrelă, e o manifestare mătăsoasă
a ceva despre care ei mai discutaseră.
Deci, ei se plimbă cu ea prin fața tururilor cu ghizi,

bărbatul cu două croissante, iubiții oficiali.
În lumina lor, razele soarelui plutesc peste
fețele oarbe de cărămidă, unde mă opresc

să traversez. E o creatură de care au ei grijă, un univers paralel.
Mai târziu îi vor amâna obiecțiile sale sinuoase

și vor căra umbrela pe scări până la acvariu.
Îl pupă, îi urează noapte bună, noroc, să ne vedem cu bine.

Iubesc cum se mișcă, atât de ciudat prin
cealaltă lume extrem de sărată, în care noi putem doar să cădem.

60

Păr

(după 'Andromeda' lui Alice Maher)

Bulgăre de păr moale, noi, care ne-am băgat
în rochii la care visăm, încălțate în tocuri Louis³³conice am pășit

către miri sau ne-am blindat în costume pe când ne punem pirostriile,
contra semnăturilor cuprinse în pumni; noi, care ne-am așezat pe covoare

lângă copilași, însetați de șocuri clare de albastru,
colectarea depunerilor în scurgerile noastre, nu ne părășiți. Clinchete
civilizate,

împletituri umede trântite în dezmăț pe pernă, rugați-vă pentru noi.
Noi, care am venit acasă ca să inventăm soluții de stocare,

renunțând la spațiu, noi care vă hrănim și vă împletim,
zgârieturi compacte în zile compacte, ne dau putere să
rezistăm.

Ne-am lega de paradis și ne-am așeza acolo unde ghemotoacele de praf
hoinăresc,
ni s-ar da liber. Dați-ne, vă rugăm, puțină mântuire mai ieftină.

Fredonez de la nootropice³⁴, cafeină, utopietăcită, senzație de joc.
Cum modul în care ne petrecem zilele este modul în care ne trăim viața. Ne

bate la cap. Deseară, în bucătării, unde ne punem obstacole
unii altora, vom regla mânerile de la aragazul electric.

Plite care sunt simulacre pentru plite, călduri pixelate, aburi, țandări;
rostogolite de sus, ca de nicăieri.

³³Pantofi de firmă de la Louis Vuitton.

³⁴Substanțe medicamentoase folosite în leziuni cerebrale.

Lasă-l pe unul dintre noi să se sperie, să lovească o palmă prea aproape.
Lasă carnea să ardă,
părul. Dați-ne pucioasă. Fiți prezenți în starea noastră de veghe.

După ce s-a născut fiul meu

L-am făcut să-și muște limba.
Să-i coboare sângele pe bărbie.
La fiecare țipăt mă chinuiam
și-l înfometam pe el. Mă lovea
până îmi sângera nasul,
mi-a băgat degetul în ochi.
Îmi dădea sângele pe sfârcuri
unde-și înfigea gingiile. La radio
zicea cineva ceva despre Siria.
Fiul meu răsuca noduri din părul meu din cap,
lacrimi curgeau rapid pe fontanela lui. Îmi schimbase
forma șoldurilor așa încât hainele mele nu-mi mai veneau.
O dată, am dat din greșeala cu el de tocul ușii:
sânge. Îl mușcasem pe tatăl său
când eram mai tineri, când beam mai mult,
făcusem să-i curgă atunci sânge. De două ori am încercat
să-l las să urle, câte douăzeci de minute de fiecare dată,
dar nu reușeam să-l fac să tacă mîlc.
Într-o dimineață când mâncam, am spart cana cu
„Nu vă puneți cu Texasul”.
Am trântit-o. Și tot timpul
am zâmbit așa de mult că mi s-au uscat dinții.
El făcea totul să fie greu.
Așa cum zic ei că a făcut bomba, că pentru o perioadă, americanii înotau
prin casele lor, cu ochii larg deschiși,
luând și aruncând zilnic lucruri
ca și când erau trădați de lumină și durere.
Ca și când sângele n-ar fi fost din totdeauna acolo, așteptând.

63

Nisa

Gândacii au nevoie doar
de două lucruri legate de un loc:

să fie cât de întunecat
și cât mai mulți gândaci.

Sau poatedoar de un singur lucru,
cel de-al doilea.

Un gândac a fost primul
care s-a reproduș în lume.

Gândacii pot fi păcăliți
de aparatele cu feromoni de gândaci

să meargă într-un loc luminos
unde e lumină albastră ce le saturează mințile.

Când aparatului
i-a fost ștearsă memoria

ecranul se face albastru,
a zdrobit gândacul,

dar gândacul
nu s-a plâns.

Picioarele roboților sunt
modelate după cele ale gândacilor.

Robotul strânge rămășițele
pe care noi le-am lăsat în urmă.

Îi strânge și înghesuie
în blocuri de construcție.

Construiește un oraș,
o odă pentru orașul care nu există.

Î: Fiul meu vrea să știe
ce s-a întâmplat cu orașul.

R: Vara anului 2003 în
Europa a fost o febră de căldură;

cei bătrâni au murit, cei tineri au fugit
din orașe. O știam pe fata asta

și am plecat la Nisa,
am închiriat o cameră pe nimic.

Ce-am primit
a fost o colcăială de gândaci.

Mi-am ridicat picioarele pe scaun,
gândacii valsau pe sub.

Dimineață de dimineață,
mă avântam în marea albastră.

Am înotat până departe de oraș,
și apoi pluteam.

Mireasmă

Ei cred că ai venit prima dată din Japonia
în containere
în căutarea dudelor, smochinelor și a curmalelor,

pentru a petrece timp împreună
în sezonul de împerechere,
un semnal mai lung și maijos ca oricare altul,

pentru sofite și pereți laterali bine construiți de care să te miri
toată iarna,
unde nu ai fi lăsat niciodată să-ți scape mirosul unui coriandru.

Prima dată ai încercat în Pennsylvania, apoi ai mers în sud spre Florida
și în nord spre Maine:
ai făcut autostopul de-a lungul Americii.

Am evitat păianjenii săritori și cosașii
cu privirile fixate asupra ouălelor tale,
am dat de greieri, gândaci de sol și urechelnițe

dornici să te transforme în cină. Am învățat să izbutesc
cu boabele de fasole,
soia, piersicile și ardeii.

Într-o toamnă a venit sora mea și a pus
o foaie goală
pe verandă pe timpul nopții cu o lumină în spate

ca să prindă insecte. Pe cine căuta ea?
Nu pe tine, care hibernai
aici cu noi, de parcă aici era locul către care

te îndreptai. Până în ziua

în care am dat drumul la căldură,
te-am înnebunit, ți-am distrus acoperirea.

Dacă ai fi înlocul meu, ai ieși afară visând încă
la cuvintele pe care le-ai auzit
de-a lungul drumului, dar care nu s-au adeverit:

*Părul asiatic și cornul de Florida,
porumbul și cireșii și caișii.*

Vedere de la „Walls of Aran”

în care aflăm că toate compozițiile abstracte ale lui Scully erau în tot acest
timp, doar lucruri
de pe pământ uriașe la o denaturare
fiecare înfundate în piatră fiecare elaborată cu lichen neașteptat de
înflorit prin care moluștele supraviețuiau anihilării
sau un copil din Aran ar putea râde realizând brusc
că zidurile sunt făcute de oameni
și nu sunt veșnic uscate în lumina soarelui așteptând imemoriale
cu sentimentul apologetic al gărgăriței de girafă
care ar fi uimită să afle că griul poate exista
așa o întindere înfierbântată ca un amant
care croiește șanțuri pe frunze
o îndoaie ușor acoperind următoarea generație o expediază
cu talentul cu care un tip pe care l-am închipuit l-a dus la piele
pe un zid de piatră sub cerul de fum

Ciuperci

Ciupercile pot crește la fel și pe o persoană.
Corpul e o casă verticală. Tatăl tău și cu mine am început
o nouă generație, și am recunoscut că nu ne ducea mintea, nu aveam forța.

Am transmis vremii, corpul vulnerabil și mic,
treaba agricultorilor de ciuperci. Și *există* ciuperci, cel puțin, cu nume de
șerpi prelucrate de un preot din Georgia

uns cu toate alifiile artei credinței. Există penticostali,
care trăiesc cu mușcăturile veninoase ale
șarpelui cu clopoței (*Crotalus atrox*)³⁵, care te lasă sau nu să trăiești. Există
cardinali stacojii, care izbucnesc credibil în fiecare primăvară

piupiupiupiupiupiuiu. Astfel încât chiar și în iarna asta,
unul ar putea arunca o privire la mileul de flori de gheață ca niște ferigi,
răspandirea sporilor de frontul de aer rece, arctic,
și să creeze ceva mai mult decât o afirmație,

ar putea să dezgroape o ciupercă care crește noaptea
pe care să o învârtă într-un
buzunar, o fisă înlocuibilă; ar putea produce coama leului,
păstrăvul de nuc, pocalul diavolului, ca un hipster în centrul orașului

South Bend care produce bere, bărbii, credință în viitorul bărbilor;
ar putea avea încredere într-un corp de nicorete vânăt. Hai să menționăm
apocalipsa (iar nu ne putem abține), modul în care am trăit

acești șase ani, a devenit viața noastră, de parcă a ajuns la final.
Povestim despre noaptea în care am ajuns ca despre un mit, tufişuri de insecte ce duduiau,
inflamarea gâtului de la căldură, cuvinte de nepătruns

³⁵O specie de șarpe cu clopoței din genul *Crotalus*, familia Viperidae. A fost clasificată de IUCN ca specie cu risc scăzut.

proprietarul vorbea în timp ce ne conducea la scările neluminate.
Noaptea în care am stat treji de frică, așteptând vizitatori cu arme
și fraze nefamiliare. Ne-ar fi ucis dacă ezitam.

Și-au ales primul președinte de culoare în acel an. Noi stăteam liniștiți
pe verandă cu beri și ascultam cu atenție lângă licurici. Cât
de repede te obișnuiești cu lucrurile ciudate. Cum într-un fel sau altul

ne-am deplasat de colo-colo, ne-am așezat lângă tine,
un copil american, în tăișul acestei ierni nebune. Cum
s-a schimbat, în timpul nostru vremea, și sensul

ei. Mașinile trag alte mașini din troiene de zăpadă, știrile
sunt îngrozitoare și pline de tornade. Ei zic că felul în care rezolvăm mizeria asta
este să cultivăm ciuperci și astfel să ocupăm foarte puțin spațiu.

În schimb, noi vrem să știm dacă ar putea exista vreo cale înapoi
la ceea ce am vrut când am ajuns aici la început. La care să ne gândim.
Cardinali cu steaguri. Licurici care luminează.

70

Ziua Alegerilor
(*A cento*)

În arhitectura unei căsuțe de copii,
funcția este utilă pentru modelare.

Nu contează că o căsuță cu scânduri cu spațiu între ele
va lăsa să intre vântul
sau că în ea se poate intra doar ghemuit.

Când viitorul era nimicit de venirea următorului moment,
eram doar tatăl copilului meu, ca și când nimeni nu ar fi
nimic mai mult.

Ne vom asigura că totul se poate transforma în nimic,
spuneau sondajele: ne vom pierde capacitatea de
a ne gândi la nimic, a unui singur lucru în lume, când pur și simplu existăm.

Oamenii se tem să repete o lume în același fel.
Se opresc ca să o evite superstițios.

Când scriam asta, am observat grija pe care o presupun e să nu folosești anumite
cuvinte.

Am scris asta nu pentru a menționa viitorul,
sau să vorbesc despre arhitectura căsuțelor,

ci să-i spun fiului meu
că dacă vreodată se va întreba ce a făcut –

și toată lumea se întreabă, mai devreme sau mai târziu –
el a reprezentat un har pentru mine.
Poate să nu i se pară mare lucru

să fie copilul unui bărbat într-un cuib din pături.
Măcar dacă aveam frunze să construiesc un foc ce nu dă căldură.

Serviciu Neinclus
(Dundrum)

Cui să-i mulțumesc pentru buchetul de lavandă lăsat
la intrare, pentru spuma de lapte de pe două căni identice de cappuccino,
pentru cutiile gravate care conțin zahăr,
pentru copilul care spune multe despre supereroi,
pentru cerul înnoiruit al ospătarului,
la o cafea în centrul comercial
când nu poți vorbi de greutățile tale?
Cafeaua de la spital nu a fost niciodată așa de prietenoasă,
așa de rapid convingătoare.
În dimineața când ne-am căsătorit, amândoi
am venit aici la centrul comercial
și am adulmecat femeile care ne făceau manichiura într-o cameră parfumată.
Cui să-i mulțumesc pentru mâinile lor pricepute
care ne-au creat amintiri? Iată, mâinile tale
sunt departe de mine. Trebuie să te fi gândit la asta, dar,
când fiul meu s-a născut urlând și zvârcolindu-se
și l-am pus pe pielea mea, cum fiul tău a părăsit încăperea
și clipita în care te-au lăsat să-l ții în brațe. Mâinile tale
sunt mai mici decât ale mele și curate.
Cum ți-au spus numele spitalului, iar tu te-ai gândit la
piața bej de pe tabla de la Monopoly,
ți-ai făcut drum până acolo pe o ruta pe care ți-ai notat-o
în palme până la urmă; ai păstrat mărunțiș
pentru parcare; probabil ai pregătit un termos.
Acum familiile plutesc prin centrul comercial
în lumini proaspăt inventate de neon, ochii sclipesc cu recunoștință,
pentru muzica de bun gust și tandră.
Trebuie să te fi gândit, atunci când fiul meu a reacționat ciudat,
s-a infuriat la faptul că se destramă,
la toate momentele în care a trebuit să pleci de la spital
și să conduci spre casă la fiicele tale.

La toată pielea pe care trebuie să o atingem și nu e atinsă,
a tuturor celor care suferă de foamete, la nedreptățile familiare.
Răspândiți monede grele peste mese,
mergeți la centrul comercial,
lăudați cafeaua, blândețea scărilor rulante, coafurile,
frumusețea, frumusețea, obișnuința,
vremea plăcută. Cui să-i mulțumesc? Pe cine să
slăvesc pentru mâinile tale, cine stă de veghe acolo în sediul central
și ne face să nu ne mai gândim la sălile de așteptare și docurile de cafea?

După ce s-a născut fiul meu

strălucea pietrișul de pe suprafața
ochilor mei orbiți.

Carnea se desprindea de pe mine,
astfel încât era dificil să alerg.

Boala își face apariția
la colțurile ferestrelor,
gaura de sub ușă, gura
mea închisă.

Îmi doream să muriți cu toții.

După ce s-a născut fiul meu,
mama a venit la mine
și a fost tandră.

Aibhe Darcy

Interviu de Bianca-Ștefana Dumitru-Olea

Bianca-Ștefana Dumitru-Olea: Are you a morning person? Are you a coffee or a tea person? What is your favorite breakfast?

Aibhe Darcy: I think science has debunked the idea that there are "morning people", really. But if there is such a thing, then I am not one. It takes me a long time to begin to feel normal, most mornings. However, I have a six-year-old boy who wakes early every morning with great energy and excitement, so I've had to learn to be more of a morning person. We eat breakfast together - usually porridge with maple syrup (I acquired a taste for maple syrup during the six years we lived in the States.) I drink a great deal of coffee, probably too much. It's true that I can't image getting *any* work done without coffee...

Bianca-Ștefana Dumitru-Olea: What is the country you liked the most in Europe? What is the next place you want to visit?

Aibhe Darcy: If I could live in any city in Europe, Paris and Muenster (in Northern Germany) would be my top choices, but probably only because I'm relatively familiar with them, having

Bianca-Ștefana Dumitru-Olea: Suneți o persoană matinală? Ce preferați cafea sau ceai? Care este dejunul favorit?

Aibhe Darcy: Cred că știința a dezbinat ideea că există „oameni matinali”, într-adevăr. Dar dacă există un astfel de lucru, atunci eu nu sunt unul dintre ei. Am nevoie de mult timp să încep să mă simt normal, în majoritatea dimineților. Cu toate acestea, am un băiat de șase ani care se trezește devreme în fiecare dimineață cu multă energie și entuziasm, așa că am fost nevoită să învăț să fiu mai degrabă o persoană matinală. Mâncăm împreună micul dejun - de obicei, terci de cereale cu sirop de arțar (am dobândit o plăcere pentru siropul de arțar în cei șase ani petrecuți în State). Beau multă cafea, probabil prea multă. E adevărat că nu pot imagina să fac niciun lucru făcut fără cafea ...

Bianca-Ștefana Dumitru-Olea: Care este țara din Europa care v-a plăcut cel mai mult? Care este următorul loc pe care doriți să-l vizitați?

Aibhe Darcy: Dacă aș putea să trăiesc în orice oraș din Europa, Paris și Muenster (în nordul Germaniei) ar fi alegerile mele de top, dar probabil doar pentru că sunt relativ familiarizată cu

lived in each of them for a short while. I visited Paris again last summer and it was wonderful. I'll visit Muenster again this August and am looking forward to it enormously. But on the whole, I'm trying to cut down on travel – at least, travel over long distances, and certainly travel by airplane. I think we all have to do this now that climate change is happening: we have to begin to redesign the way we live. Up until now, we have seen travel as a virtue – we believe it makes a person more open-minded, more intellectually rich – but we'll have to find other ways to encounter the foreign. We can't afford to keep jetting around as though it had no cost.

Bianca-Ștefana Dumitru-Olea: What is your favorite singer?

Aibhe Darcy: While writing my last book, *Insistence*, I listened obsessively to an album by Martha Wainwright, called *Come Home to Mama*, particularly the song "Proserpina". It has the right mood for this moment, when we are bringing children into a potentially terrifying future.

Bianca-Ștefana Dumitru-Olea: What do you like to do in your free time?

ele, trăind în fiecare pentru o perioadă scurtă de timp. Am vizitat Parisul iar vara trecută și a fost minunat. O să vizitez Muenster din nou în luna august și aștept cu nerăbdare să o fac. Dar, în ansamblu, încerc să reduc călătoriile – cel puțin, călătoresc pe distanțe lungi și, cu siguranță, cu avionul. Cred că toți trebuie să facem acest lucru acum, când schimbările climatice se întâmplă: trebuie să începem să redeseptăm modul în care trăim. Până acum, am văzut călătoria ca pe o virtute – credem că face o persoană mai deschisă, mai bogată din punct de vedere intelectual – dar trebuie să găsim alte modalități de a întâlni străinii. Nu ne putem permite să ne plimbăm de jur împrejur ca și cum nu ar avea nici un cost.

Bianca-Ștefana Dumitru-Olea: Care este cântărețul preferat?

Aibhe Darcy: În timp ce scriam ultima mea carte, *Insistența*, am ascultat obsesiv un album al lui Martha Wainwright, numit *Come Home to Mama*, în special piesa „Proserpina”. Are starea de spirit corectă pentru acest moment, când îi aducem pe copii într-un viitor potențial terifiant.

Bianca-Ștefana Dumitru-Olea: Ce vă place să faceți în timpul liber?

Aibhhe Darcy: Since coming to Wales I've enjoyed discovering the Brecon Beacons and the Welsh coastline with my son & husband. We go on lots of walks and mini-adventures, and have recently begun to go on camping trips.

Bianca-Ștefana Dumitru-Olea: How do you get the inspired?

Aibhhe Darcy: I wish I knew the answer to that – I would be able to write much more poetry, if there was a reliable means to find inspiration. As it is, I go looking for inspiration in lots of places: but perhaps especially in books, in art galleries, in cinema and in the landscape around me. Almost all of the time, I don't find it. I'm not a very prolific poet, I fear!

Bianca-Ștefana Dumitru-Olea: How does affect the other books your work?

Aibhhe Darcy: The work of other poets is very important to me, and I have completed a PhD in English literature partly as means to engage more deeply & widely with poetic tradition – my dissertation project was on Irish poetry, and doing the PhD in the States also enabled me to engage with modern and contemporary American poetry.

Aibhhe Darcy: De la venirea în Țara Galilor m-am bucurat să descopăr parcul Brecon Beacons și coasta galeză cu fiul și soțul meu. Mergem într-o mulțime de plimbări și mini-aventuri și am început de curând să călătorim cu cortul.

Bianca-Ștefana Dumitru-Olea: Cum vă inspirați?

Aibhhe Darcy: Aș vrea să știu răspunsul la asta – aș fi capabilă să scriu mult mai multe poezii, dacă ar exista un mijloc de încredere pentru a găsi inspirație. Ca atare, am căutat inspirație în multe locuri, dar în special în cărți, în galerii de artă, în cinema și în peisajul din jurul meu. Aproape tot timpul, nu o găsesc. Mă tem că nu sunt un poet foarte prolific!

Bianca-Ștefana Dumitru-Olea: Cum vă afectează celelalte cărți scrierea?

Aibhhe Darcy: Lucrarea altor poeți este foarte importantă pentru mine și am terminat un doctorat în literatura engleză, parțial ca mijloc de a mă angaja mai adânc și pe o scară mai largă cu tradiția poetică – proiectul meu de disertație se referea la poezia irlandeză, iar doctoratul în State mi-a permis să interacționez cu poezia

The influence of other poets is pretty obvious in my work - in *Insistence*, there are overt allusions to W.B. Yeats and Paul Muldoon, for instance, and then there's a long poem which takes its form from the Danish poet Inger Christensen. Without those other poets, the book couldn't exist in the form it does.

Bianca-Ștefana Dumitru-Olea: How do you do to get in the flow for your poetry?

Aibhhe Darcy: That just sort of happens, if I have an idea for a poem and the time to write it. It becomes a problem to be solved, and I become completely absorbed in it.

Bianca-Ștefana Dumitru-Olea: What do you think about writing with a deadline?

Aibhhe Darcy: Some of the poems I'm proudest of ("Ansel Adams Aspens", "After My Son Was Born" and "Hair") were written to a deadline. Without the deadline, I might never have written them at all - the deadline gave me an excuse to carve out time to write, and it gave me a focus. Sometimes I'm commissioned to write a poem to a particular theme by a deadline, and I find that a bit harder. The poems I

americană modernă și contemporană. Influența altor poeți este destul de evidentă în munca mea - în *Insistență*, există, de exemplu, aluzii evidente la W.B. Yeats și Paul Muldoon, și apoi există o lungă poezie care își ia forma de la poetul danez Inger Christensen. Fără acești alți poeți, cartea nu putea exista în forma actuală.

Bianca-Ștefana Dumitru-Olea: Cum vă intrați în ritm pentru poezii?

Aibhhe Darcy: Asta se întâmplă pur și simplu, dacă am o idee pentru o poezie și timpul să o scriu. Ea devine o problemă care trebuie rezolvată și eu devin complet absorbită de ea.

Bianca-Ștefana Dumitru-Olea: Ce părere aveți de scrierea cu un termen limită?

Aibhhe Darcy: Unele dintre poeziile de care sunt foarte mândră („Plopii tremurători ai lui Ansel Adam”, „După ce s-a născut fiul meu” și „Păr”) au fost scrise cu termen limită. Fără termenul limită, mi-ar fi fost imposibili să le scriu – termenul limită mi-a dat o scuză pentru a găsi timp să scriu și m-a făcut să mă concentrez. Uneori îmi este dat să scriu o poezie pe o anumită temă într-un termen limită, și cred că este ceva greu.

write under those circumstances are usually serviceable, but not necessarily my favourite poems.

Bianca-Ștefana Dumitru-Olea: Have you ever had too intense emotions to put in the poems?

Aibhe Darcy: I'm not sure about that, but obviously I have lots of emotions that I don't put into poems because they might hurt somebody or just aren't fruitful emotions to write about. A poem has to have intellectual heft – emotion isn't enough by itself – and a very intense emotion might be too simple a thing to merit writing about. I love certain people intensely, for instance, but I don't see much to be gained by simply writing about that. There would have to be more to it.

Bianca-Ștefana Dumitru-Olea: What are the authors that you prefer the most?

Aibhe Darcy: Recently, I've been taking nourishment from Alice Notley and Patricia Smith. Inger Christensen and Paul Muldoon are constant presences, for me. I'm also having a little love affair with my millennial

Poeziile pe care le scriu în aceste circumstanțe sunt, de obicei, acceptabile, dar nu neapărat poeziile mele preferate.

Bianca-Ștefana Dumitru-Olea: Ați avut vreodată trăiri prea intense pentru a le pune în poezii?

Aibhe Darcy: Nu sunt sigură de asta, dar evident că am o mulțime de emoții pe care nu le pun în poezii, pentru că ar putea să rănească pe cineva sau pur și simplu nu sunt emoții înfloritoare despre care să scriu. O poezie trebuie să aibă impuls intelectual – emoția nu este suficientă de una singură – și o emoție foarte intensă ar putea fi prea simplă pentru a merita descrisă. De exemplu, iubesc unele persoane intens, dar nu văd prea multe lucruri de obținut doar pentru faptul că scriu despre asta. Ar fi trebuit să fie mai mult.

Bianca-Ștefana Dumitru-Olea: Care sunt autorii pe care îi preferați?

Aibhe Darcy: Recent m-am alimentat de la Alice Notley și Patricia Smith. Inger Christensen și Paul Muldoon sunt prezențe constante pentru mine. De asemenea, am o relație de „dragoste” cu colegii mei de o mie de

peers: Aifric Mac Aodha, Miriam Gamble, Sandeep Parmar, Elaine Feeney, Jess Traynor, Julie Morrissy, Kim Campanello, Leanne O'Sullivan, Doireann Ni Ghriofa, Victoria Kennefick, Ailbhe Ni Ghearbhuigh, Billy Ramsell... (to name just a few.) Outside of poetry, I'm currently reading my way through Bill McKibben (non-fiction) and Anne Tyler (fiction). But the single most important book for me right now, and for everyone, is *The Uninhabitable Earth* by David Wallace-Wells. Everyone needs to read this book.

Bianca-Ștefana Dumitru-Olea: What does poetry mean to you?

Aibhe Darcy: I don't know how to answer this question at all! Poetry is my whole career: it's what fulfills me, gives me an identity and provides my livelihood. I can't really imagine a life without it.

Bianca-Ștefana Dumitru-Olea: Have you ever tried to write prose?

Aibhe Darcy: I write critical prose about poetry as an academic, and I've also written several personal essays about the practice of poetry. I'm hoping to become a better essayist with time and practice, as it's a form of writing I

ani: Aifric Mac Aodha, Miriam Gamble, Sandeep Parmar, Elaine Feeney, Jess Traynor, Julie Morrissy, Kim Campanello, Leanne O'Sullivan, Doireann Ni Ghriofa, Victoria Kennefick, Ailbhe Ni Ghearbhuigh, Billy Ramsell... (ca să numesc doar câteva persoane.) În afara poeziei, citesc acum Bill McKibben (non-ficțiune) și Anne Tyler (ficțiune). Dar cea mai importantă carte pentru mine și pentru toată lumea, este *Pământul Nelocuibil* de David Wallace-Wells. Toată lumea trebuie să citească această carte.

Bianca-Ștefana Dumitru-Olea: Ce reprezintă poezia pentru dumneavoastră?

Aibhe Darcy: Nu știu cum să răspund la această întrebare! Poezia este întreaga mea carieră: este ceea ce mă împlineste, îmi dă o identitate și îmi oferă mijloacele de trai. Nu-mi pot imagina cu adevărat o viață fără ea.

Bianca-Ștefana Dumitru-Olea: Ați încercat vreodată să scrieți proză?

Aibhe Darcy: Eu scriu proza critică despre poezie ca un academician și am scris și câteva eseuri personale despre practica poeziei. Sper să devin o eseistă mai bună cu timpul prin practica, deoarece este o formă de scriere pe care

love and admire. Poetry does the most justice to complexity, but the essay manages (at times) to honour complexity while also (at times) speaking simply and directly.

o iubesc și o admir. Poezia are cea mai mare dreptate în fața complexității, dar eseul reușește (uneori) să onoreze complexitatea, în timp ce de asemenea, (uneori) vorbește simplu și direct.